

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΛ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικρούλα κόρη τοῦ πατρὸς Νικόλα Ντερρύ, καθὼς περιπλανιόταν μιά μέρα στὴ θραχώδη ἀκτὴ πού ἀπλώνονταν μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς μεγάλου κι' ἀπροσίτου θράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπίτι της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι της. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε ὄχι στὸ ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουν ἔρημα στὸν κόσμῳ. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρη κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στὸν θράχο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴ στιγμή πού ἐνοιωσε τὴ στιγμή ἐκείνη!... Θὰ κατῶρθωνε τάχα νὰ σώσῃ τὸ Γιαννάκη καὶ νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον ἐκεῖνο μέρος; Ὁ Γιαννάκης ἦταν ἀρκετὰ βαρὺς, ἀλλὰ ἡ ἀγωνία πού ἐβλέπε ζωγραφισμένη στὸ προσωπάκι του, θὰ τὴν ἔκανε ἰκανὴ νὰ σηκώσῃ καὶ μεγαλύτερο βάρος...

Καὶ ὅταν πειὰ ἐνοιωσε τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ της λιγώτερο βαρὺ, ὅταν πειὰ εἶδε τὰ πόδια του ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπα ν' ἀκουμπᾶνε σὲ στερεώτερο ἔδαφος, ἡ καλὴ κόρη ψιθύρισε μ' εὐλάβεια: «ὦ Θεέ μου, τί καλὸς πού εἶσαι!»

Τὴ στιγμή ἐκείνη, τὸ νερὸ τῆς θάλασσας ξεχύθηκε σὰν πίδακας ἀπὸ τὴν τρύπα κι' ἔκανε τὸ μικρὸ νὰ διπλασιάσῃ τὶς φωνές. Ἀλλὰ τὸ νερὸ αὐτὸ, ἀντὶ νὰ μεγαλώσῃ τὸν κίνδυνον, ἀπεναντίας βοήθησε τὸν μικρὸν, τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὰ πάνω καὶ βοήθησε τὴ Μηλιά νὰ τὸν τραβήξῃ κοντά της.

Ὅταν καὶ οἱ δύο βρέθησαν ἀσφαλισμένοι σὲ στερεὸ ἔδαφος, ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου... Ἀλλὰ ἡ Μηλιά εἶχε ταραχτῆ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀγωνία της. Καὶ μόλις ἔφτασαν στὴ σκάλα, τῆς φάνηκε πὼς ὅλα ἄρχισαν νὰ περιστρέφονται γύρω της κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της.

—Μηλιά! φώναξε ὁ Γιαννάκης τρομαγμένος. Τί ἔπαθες, Μηλιά μου; Μήπως πέθανες; Πές μου τὸ γιὰ νὰ πεθάνω κι' ἐγώ!... Μηλιά μου... ἀδερφούλα μου, μίλησέ μου...

Καὶ ὁ δυστυχισμένος μικρὸς ἄρχισε νὰ κλαίῃ ὀσπαραχτικά... Ἀλλὰ ἡ Μηλιά δὲν συνερχόταν... Ἐξακολουθοῦσε νὰ θρίσκεται σωριασμένη κάτω, χλωμῆ, ἀσάλευτη, σὰν νεκρῆ...

Τότε ὁ Γιαννάκης πῆρε τὸ πρόσωπο τῆς ἀδελφῆς του, τὸ ἔβαλε ἐπάνω στὸ γόνατό του κι' ἄρχισε νὰ χύνη τόσα ἀφθονὰ δάκρυα, ὥστε πλημμύρισαν σὰν θερμὴ βροχὴ ὅλο τὸ πρόσωπο τῆς Μηλιάς.

Ἄρα γε τὰ δάκρυα αὐτὰ τὴν ἔκαναν νὰ συνέλθῃ;... Ἴσως τὸ θέθειο πάντως εἶνε ὅτι ἀνοίξε τὰ μάτια της...

—ὦ! εὐ εἶσαι; εἶπε γεμίζοντας φιλήματα τὸν ἀδελφὸ της.

—ὦ! νὰ ἤξερες πόσο τρόμαξα, ὅταν σὲ εἶδα μὲ τὰ πόδια κρεμασμένα στὴν τρύπα! Φαντάσου ἂν τὰ ἔχανα καὶ λιποθυμοῦσα ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅπως λιποθύμησα τώρα;... ὦ! πάει... Θὰ σ' ἔχανα!... Ὅταν τὸ συλλογίζωμαι, μοῦ ἔρχεται νὰ λιποθυμήσω πάλι!

—ὦ! μὴ! μὴ! ξεφώνισε ὁ Γιαννάκης, ἀγκαλιάζοντας τὴν ἀδελφή του.

—Θὰ ξαναπᾶς λοιπὸν ἄλλη φορὰ σ' αὐτὴν τὴν τρύπα;... Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι δὲν θὰ ξαναζυγώσῃς ἐκεῖ;

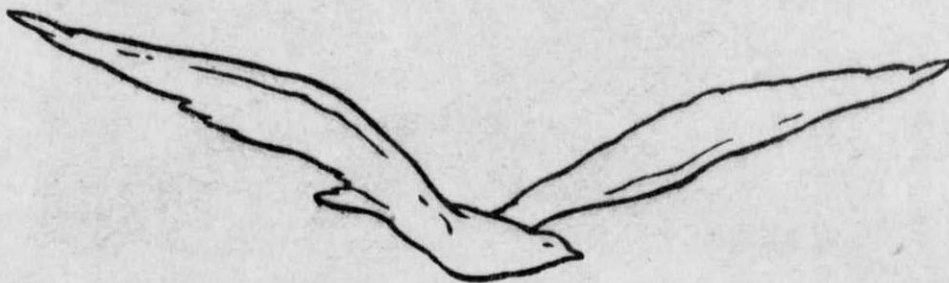
—Ἄ! μὴ φοβάσαι!... Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὸ πού ἔπαθα...

—Μὰ πὼς τὸ ἔπαθες;

—Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω... Νά, ἤθελα νὰ κρυφτῶ πίσω ἀπὸ τὴν καλαμωτῆ... Ἐκεῖ ὅμως ἡ ἄμμος γλιστροῦσε πολὺ κι' ἔπεσα κάτω μὲ τὴν κοιλιά... Τὰ πόδια μου δὲν ἀκουμποῦσαν πουθενά... Κάνω νὰ γονατίσω, νὰ σηκωθῶ... μὰ τίποτε... δὲν μποροῦσα...

—Ὑστερα; ρώτησε ἡ Μηλιά.

—Ὑστερα, ἔξακολούθησε ὁ Γιαννάκης, ἡ ἄμμος ἄρχισε νὰ φεύγῃ καὶ νὰ πέφτῃ μέσα στὴν τρύπα πού ὅλο καὶ μεγάλωνε... Κατάλαβα πὼς θὰ με τραβοῦσε ὀλόκληρο μέσα καὶ φαντάσου τὸν φόβο μου. Ἐβαλα τότε τὶς φωνές καὶ σὺ

μὲ ἀκουσες κι' ἔτρεξες... Ὅπως ὅλες τὶς φορές, ἔτσι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ μ' ἔσωσες. Καταλαβαίνεις λοιπὸν τώρα ὅτι καλύτερα ἔχω νὰ μὴ φάω παρὰ νὰ ξαναζυγώσω τὴν καταραμένη ἐκείνη τρύπα...

—Καὶ τί συλλογιζόσουν τὴν ὥρα ἐκείνη;

—Ξέρω κι' ἐγώ... Τίποτε... Κρύος ἰδρώτας μὲ εἶχε περιχύσει ὀλόκληρο... Ἀφσέ με τώρα... Μὴ μοῦ τὰ θυμίζεις, γιὰτὶ ἀνατριχίλω...

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο...

Κ' ἡ Μηλιά φίλησε πάλι τὸν ἀδελφὸ της.

Ὅταν θράδουσε τὰ δύο παιδιὰ ἔπαιξαν μὲ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα πετράδια πού εἶχαν βρεῖ στὸ κουτί. Ἦσαν ἄσπρα, πράσινα, γαλάζια, — σὸν τὰ μάτια τῆς Μηλιάς, ὅπως ἔλεγε ὁ Γιαννάκης, — κίτρινα, κόκκινα, κάθε λογῆς!... Πὼς ἔλαμπαν καὶ πὼς ἀστραποβολοῦσαν στὸ φῶς τοῦ κεραιοῦ...

Ἡ Μηλιά μέτρησε ἑκατὸ μαργαριτάρια, ἑκατὸν εἴκοσι πέτρες ἀπὸ γυαλί ἄσπρο, ἐνενηντα πρᾶσινα πετράδια, πενήντα κόκκινα καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα.

Τὴ πλοῦτος ἀπὸ πετράδια, ἀλήθεια! Θὰ μπορούσαν νὰ στολιστοῦν μ' αὐτὰ ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ!... Ἐνα μόνον πρᾶγμα δυσάρεστο εἶχε τὰ παιδιὰ, ὅτι τὰ πετράδια δὲν ἦσαν τρυπημένα γιὰ νὰ κάνουν μ' αὐτὰ περιδέραια καὶ βραχιόλια... Τὴ κρῖμα!

Καὶ τὸ κουτί;... Τί ὠμορφο πού ἦταν μὲ τὰ περίεργα ἐκεῖνα ζῶα καὶ λουλούδια πού ἦσαν σκαλισμένα στὴν ἐπιφάνειά του! Δὲν θὰ τὸ ἄλλαζαν οὔτε μὲ τὸ καλύτερο παιγνίδι...

* * *

Μιά μέρα, τὰ δύο παιδιὰ ἔχασαν πειὰ τὸ γλᾶρο τους. Ὁ Γιαννάκης τὸν φώναζε, τοῦ σφύριζε, μὰ τίποτε... Ὁ γλᾶρος δὲν φαινότανε πουθενά...

—Μήπως μᾶς τὸν σκότωσαν; ρώτησε μ' ἀνησυχία ὁ μικρὸς.

—Ὅχι, δά, δὲν τὸ πιστεύω, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μηλιά. Τώρα πού ἔγινε καλὰ τὸ φτερό του, θὰ πῆγε νὰ δῆ τοὺς φίλους του... Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ὅτι μιά μέρα θὰ μᾶς ἀφήσῃ;

—Τὸν ἀχάριστο! Καὶ λές νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ;

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε...

Κατὰ τὸ θράδου τὰ δύο παιδιὰ καθόντουσαν στὸν ἐξώστη τῆς σπηλιᾶς, ὅταν ἔξαφνα ἀκουσαν ἕνα φτερούγισμα καὶ εἶδαν τὸ γλᾶρο νὰ τοὺς πλησιάζῃ μὲ τὴ συνηθισμένη του ἡμεράδα γιὰ νὰ τοὺς ζητήσῃ φαγητό.

—Νά τος! φώναξε ὁ Γιαννάκης, χαρούμενος. Ἐλα δῶ! Ἐλα δῶ!...

Κι' ἄπλωσε τὸ χέρι του, ἐπάνω στὸ ὁποῖο πῆγε καὶ κάθησε ὁ γλᾶρος γιὰ νὰ πηδήξῃ ἀπὸ κεῖ στὰ γόνατά του.

—Μπα! Κίτταξε Μηλιά! ἔκανε ὁ Γιαννάκης ἔξαφνα. Κίτταξε τί ἔχει στὰ φτερά του!... Ἐνα γραμμένο χαρτί...

—Ἐνα γραμμένο χαρτί!... ἔκανε ἡ Μηλιά. Ἀλήθεια!...

Καὶ κυττάζοντας προσεχτικώτερα στὸ θαμπόφωτο τοῦ δειλινοῦ εἶδε κολλημένο ἀπάνω στὰ φτερά τοῦ γλᾶρου ἕνα χαρτί, ἐπάνω στὸ ὁποῖο διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Ὑπάρχει κανένας μέσα στὸ θράχο;»

—ὦ! δυστυχία μας, Γιαννάκη! φώναξε τότε ἡ Μηλιά. Πάει! Μᾶς ἀνακάλυψαν... Πρέπει νὰ φύγουμε πειὰ ἀπὸ δῶ!...

—Νά σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια θαρῆθακα πειὰ κι' ἐγὼ τόσον καιρὸ κλεισμένος ἐδῶ μέσα!... ἀπάντησε ὁ Γιαννάκης.

— Ἄν εἴμαστε τὸ εὐχάριστον ἔξασφαλισμένοι...

—Χμ! ἂν αὐτὸς πού μᾶς γράφει εἶνε κανένας κακὸς ἄνθρωπος καὶ θέλει νὰ μᾶς παραδώσῃ στὴν κακὴ γρηᾶ ταβερνιάρισσα! εἶπε ὁ Γιαννάκης φοβισμένος τώρα.

—Νά ἰδοῦμε... Θὰ μᾶς γράψῃ τάχα κι' αὐριο; Τώρα θὰ

θρέξω τὰ φτερά του γλάρου νὰ ξεκολλήση τὸ χαρτί...

Καὶ μ' ἕνα πανὶ θρεγμένο, ἡ Μηλιά ἔβγαλε τὸ χαρτί ἀπὸ τὰ φτερά του γλάρου, τὸν ὅποιο ἄφησε κατοπιν ἐλεύθερο...

Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν θέλησε νὰ φύγη, μπήκε μέσα στὴ σπηλιὰ καὶ τράθηξε σὲ μιὰ γωνιά μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὴν νύχτα του...

Ἡ Μηλιά κοιμήθηκε πολὺ ἄσχημα τὴ νύχτα ἐκείνη. Τὸ γράμμα ἐκείνου τὴν ἀνησυχούσε καὶ τὴ φόβιζε... Ποιὸς νὰ τὸ εἶχε γράψῃ τάχα καὶ γιὰ ποιὸ σκοπὸ;... Καὶ πῶς εἶχε ὑποπτευθῆ ὅτι ὑπῆρχαν ἄνθρωποι μέσα στὸ θράχο; Καὶ γιατί ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ; ἀπὸ ἀπλὴ περιέργεια ἢ ἀπὸ συμφέρον; Καὶ ἂν, ὅπως εἶπε κι' ὁ Γιαννάκης, ἦταν κανένας κακὸς χωρικός, καὶ εἶχε καταλάβει ὅτι ἐκεῖ μέσα θρискόντουσαν τὰ παιδιὰ πού τόσο καιρὸ τὰ νόμιζαν χαμένα;... Θεέ μου, τί ἀγωνία!

Ὅλη τὴν ἄλλη μέρα ἔβρεχε... Ὅταν γύρισε ὁ γλάρος πού εἶχε πετάξει ἀπὸ τὸ πρωί, τὰ φτερά του ἦσαν τόσο θρεγμένα, ὥστε ἀσφαλῶς δὲν θὰ μπορούσαν νὰ κρατήσουν χαρτί ἐπάνω τους... Ἀλλὰ καὶ τὶς ἐπόμενες ἡμέρες, ὁ γλάρος ξαναγύρισε χωρὶς κανένα γράμμα.

Ἐνα πρωί, τὰ δυὸ παιδιὰ ἄκουσαν πυροβολισμοὺς ἔξω ἀπὸ τὸ θράχο. Ὡ! φτάνει νὰ μὴ τοὺς σκότωσαν τὸ γλάρο τους! Τὸν ἀγαπούσαν πολὺ, ἦταν ἡ μόνη τους συντροφιά καὶ κάθε βράδυ πού ξαναγύριζε στὴ σπηλιὰ, ἔτσι τοὺς ἐρχότανε νὰ τοὺ μιλῆσουν καὶ νὰ τὸν ρωτήσουν τί ἄκουσε καὶ τι εἶδε...

Ἄ! εἶχαν βαρεθῆ πειὰ τὰ παιδιὰ τὴ μοναξιά τους ἐκείνη. Ὁ Γιαννάκης μάλιστα ὑπόφερε πολὺ... Εἶχε συχαθῆ καὶ τὰ ψάρια καὶ τοὺς ἀστακοὺς καὶ ὅλα τὰ θαλασσινά... Ἐτρωγε χωρὶς ὄρεξι καὶ ἀδυνατίζε κάθε μέρα... Λίγο ἀκόμα καὶ θ' ἀρρώσταινε... Ἄ, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μείνουν περισσότερο ἐκεῖ μέσα... Ἐπρεπε νὰ φύγουν ὅπως - ὅπως.

Τὸ βράδυ ὁ γλάρος ἄργησε πολὺ νὰ γυρίσῃ... Τὰ δυὸ παιδιὰ εἶχαν γίνῃ πολὺ μελαγχολικά μὲ τὴν ιδέα πῶς τοὺς τὸν εἶχαν σκοτώσει... Μὰ ἔξαφνα, τὸ ἀγαπημένο τους πουλι φάνηκε νὰ πετάῃ πρὸς αὐτούς...

Ἄ! νάτος! φώναξε ὁ Γιαννάκης. Κι' ἐγὼ ἔλεγα πῶς μᾶς τὸν σκότωσαν!... Τί χαρά!...

Ὁ γλάρος ἔτρεξε κατ' εὐθείαν στὰ γόνατα τῆς Μηλιάς καὶ τῆς χάιδεψε τὰ χέρια μὲ τὸ λαιμὸ του.

Κι' ἄλλο γράμμα, Γιαννάκη! φώναξε ἡ Μηλιά. Γιὰ νὰ δῶ τί λέει...

Ὁ Γιαννάκης κάθησε κοντὰ τῆς κ' ἡ Μηλιά διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Δὲν μοὺ ἀπαντήσατε. Εἴσατε παιδιά. Ἄκουσα τὰ γέλια σας. Γιατί μένετε πάντα κλεισμένα μέσα στὸ θράχο;... Προσέξτε νὰ μὲ δῆτε. Θὰ εἶμαι μέσα σὲ μιὰ βάρκα καὶ θὰ ρίξω ἕνα πυροβολισμὸ στὸν ἄερα! Βάλτε ἕνα μαντίλι σ' ἕνα ξύλο γὰ ἀμύδα. Θὰ προσπαθήσω νὰ ρθῶ νὰ σᾶς βρῶ».

—Αὐτὰ λέει μοναχά, Μηλιά;

—Ῥώτησε ὁ Γιαννάκης, μόλις ἡ ἀδελφή του τελείωσε τὸ διάβασμα.

—Ἦθελες κι' ἄλλα;... Σ' ἕνα τόσο δά κομματάκι χαρτί πόσα μπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ;

—Θ' ἀπαντήσης;

—Πῶς; Μὲ τί;

—Ξέρω κι' ἐγὼ; Ἄν θέλῃς ὁμῶς, γράψε του νὰ μᾶς στείλῃ λίγες πατάτες γιατί τὶς ἐπιθύμησα πολὺ...

—Τί παιδί πού εἶσαι! εἶπε ἡ Μηλιά. Δὲν ἔχω οὔτε πέννα, οὔτε μελάνη, οὔτε χαρτί κι' οὔτε κόλλα γιὰ νὰ κολλήσω τὸ γράμμα στὰ φτερά του γλάρου, καὶ σὺ μοὺ λές: «Γράψε του νὰ μᾶς στείλῃ πατάτες!» Ἄ! ὄχι! ὄχι! Εἶνε παγίδα γιὰ νὰ μᾶς πιάσουν καὶ νὰ μᾶς παραδώσουν στὴ γρηὰ ταβερνιάρισα... Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως, ἀπόψε κιόλας. Αὐριο, ὅταν θ' ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, πρέπει νὰ εἶμαστε μακριὰ ἀπὸ δῶ!... Ἄκουσε τί γράφει: «Εἴσατε παιδιά... Ἄκουσα τὰ γέλια σας!» Βλέπεις; Αὐτὸς πού μᾶς γράφει, μᾶς ξέρει... Καὶ σίγουρα θά'νε κακὸς ἄνθρωπος, γιατί ἐμεῖς, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πέθαναν οἱ γονεῖς μας, δὲν ἔχουμε κανένα φίλο... Θὰ δοῦμε λοιπὸν καμμιά μέρα νὰ μὴ δῶ μέσα κανένας κακὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ μᾶς πά-

ρη...

—Καὶ πῶς θὰ μὴ; ρώτησε ὁ Γιαννάκης...

—Νά, ὅπως μπήκαμε κι' ἐμεῖς...

—Καὶ θὰ μᾶς τραθήξῃ ἀπὸ τὰ πόδια;...

—Ναί...

—Οὐ! Πᾶμε! Πᾶμε νὰ φύγουμε! Πρέπει νὰ πᾶμε στὴ θεία Κατίνα. Εἶνε μακριὰ ἀπὸ δῶ τὸ Παρίσι;

—Δὲν ξέρω καὶ καλά, ἀποκρίθηκε ἡ Μηλιά. Ἄν τὸ πάρουμε ὁμῶς ἀπόφασιν καὶ περπατήσουμε πολὺ, θὰ φτάσουμε κάποτε στὸ Παρίσι. Ἐπειτα, καλά, ὡς τώρα εἶχα καὶ σοῦδινα κι' ἔτρωγες...

—Ὅταν ὁμῶς μᾶς τελειώσουν τὰ παξιμάδια καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ γρηγορά, τί θὰ κάνουμε;... Ξέρεις ὅτι ἔχουνε περάσει δυὸ μῆνες σχεδὸν ἀπὸ τότε πού ζοῦμε ἐδῶ μέσα;

—Τὸ ξέρω... Καὶ πότε λογαριάζεις νὰ φύγουμε;... Αὐριο τὸ πρωί; Ἐτσι δὲν εἶπες;

—Ναί, ἔτσι εἶπα. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μείνουμε μιὰ μέρα ἀκόμα... Τώρα πού ἀποφασίσαμε νὰ φύγουμε, ἄρχισα νὰ λυπᾶμαι τὴ σπηλιὰ μας καὶ τὸ γλάρο μας... Θὰ φύγουμε στὶς τέσσερες τὸ πρωί, ὄχι αὐριο, ἀλλὰ μεθαῦριο... Θὰ βάλουμε τὰ δικά μας ρούχα... Ἰὰ ἔχω πλυμένα καὶ σιδερωμένα...

—Θὰ πάρουμε μαζύ μας τὶς χάντρες μας καὶ τὰ μαργαριτάρια μας;

—Ἄ, μᾶ! Τί χρειάζονται!... Θὰ μᾶς βαραίνουν ἄδικα... Θὰ πάρουμε μονάχα τὰ χρήματα πού εἶχα στὸν κουμπάρᾶ μου... Αὐτὰ χωρὶς ἄλλο θὰ μᾶς χρησιμεύουν περισσότερο ἀπὸ τὰ γυάλινα πετράδια κι' ἐλπίζω ὅτι πρὶν τελειώσουν τὰ λεπτά μας, θὰ εἶμαστε στὸ Παρίσι.

Ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν παιδιῶν μέσα στὸ σπήλαιο πέρασε μελαγχολικά... Εἶχαν κατέβει στὴν αὐλὴ κι' ἔψαχναν στὴν ἀμμουδιά νὰ βροῦν ψαράκια, ὅταν ἔξαφνα ἡ Μηλιά θρῆκε μέσα σ' αὐτὴν ἕνα κιτρι.ο νόμισμα. Στὴ μιὰ του πλευρὰ ἦσαν χαραγμένα κοντὰ-κοντὰ δυὸ κεφάλια, τὸ ἕνα ἀνδρικό καὶ τὸ ἄλλο γυναικεῖο.

—Γι' ὠμορφο πού εἶνε! εἶπε ὁ Γιαννάκης, ἀρπάζοντας τὸ νόμισμα. Αὐτὸ μπορούμε νὰ τὸ πάρουμε.

—Εἶνε πολὺ μεγάλο καὶ γι' αὐτὸ μοὺ φαίνεται κάλπικο τοῦ ἀπάντησε ἡ Μηλιά. Ἐπειτα δὲν εἶνε ἀσημένιο σὰν τὰ πεντόφραγκα πού ἔφερνε κάποτε ὁ πατέρας. Εἶνε μπακιρένιο... Κανένας δὲν θὰ τὸ παίρνῃ!

—Ἀδιάφορο! εἶπε ὁ Γιαννάκης. Ἐγὼ θὰ τὸ πάρω... Μοὺ ἀρέσει ἡ εἰκόνα τῆς γυναίκας πού ἔχει ἀπάνω;...

Ἐπειτα τὰ παιδιὰ ἀνέβηκαν καὶ κάθησαν στὸν ἐξώστη. Ἡ θάλασσα σπινθηροβόλουσε ὅλη κάτω ἀπὸ τὸ λαμπρὸ ἥλιο. Ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου, στὸ ὅποιο θὰ θάδιζαν σὲ λίγο, εἶχε ἀπλωθῆ στὴν ψυχὴ τῆς Μηλιάς. Ὁ Γιαννάκης ὁμῶς δὲν ἀνησυχούσε καθόλου. Μὲ τὴν ἀμεριμνησία τῆς ἡλικίας του, νόμιζε ὅτι τὸ αὐριο θὰ ἦταν καλύτερο ἀπὸ τὸ χθές...

Ἐπειτα, καθὼς εἶχε συνηθίσει νὰ ζῆ ὑπὸ τὴν προστασία τῆς ἀδελφῆς του, δὲν φοβόταν καθόλου.

Ἀλλὰ ἡ Μηλιά σκεφτόταν τώρα σὰν γυναίκα μεγάλη. Τῆς ἔλειπε βέβαια ἡ πείρα τοῦ κόσμου, ἀλλὰ συναισθανόταν πῶς εἶχε ἀναλάβει βαρεῖα καθήκοντα. Ἄν καὶ εἶχε μείνει χωρὶς προστάτη ἢ ἴδια, ἔπρεπε νὰ προστατεύῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς. Ἄλλοτε δὲν ἤξερε, ὅτι ὑπάρχουν στὸν κόσμον καὶ κακοὶ ἄνθρωποι. Τώρα ὁμῶς ἔβλεπε καὶ φανταζόταν ὅλο κακοὺς ἀνθρώπους γύρω τους. Ἡ ταβερνιάρισα, οἱ κακοὶ συγγενεῖς, οἱ μεθυσμένοι, ὅλοι αὐτοὶ ἤθελαν τὸ κακὸ τῶν παιδιῶν καὶ ἴσως τὸ καταδίωκαν. Ἡ Μηλιά δὲν ἔνοιωθε τὸν ἀδελφὸ τῆς καὶ τὸν ἑαυτῆς ἀσφαλισμένους, παρὰ μόνο μέσα στὴν ἐρημιὰ τοῦ θράχου, ἀνάμεσα στὰ ἀκίνδυνα ζῶα καὶ στ' ἄψυχα ἀντικείμενα... Γι' αὐτὸ ἡ μικρὴ φυλακισμένη προτιμοῦσε τὴ φυλακὴ τῆς, ἀπὸ τὴν ἐλευθερία, τὴν ὁποία φοβόταν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Γιαννάκης κάθησε κοντὰ τῆς καὶ ἡ Μηλιά διάβασε